

Sobre unitat i cohesió en el sí de la contrainformació

MANEL MÁRQUEZ BERROCAL - KA0SENLARED.NET :: 06/12/2003

Aportación (en català y castellano) al debate "Los límites de la contrainformación y la comunicación de masas".

La proposta de la contrainformació avança a tot arreu de forma descentralitzada, i creiem que es així com ha de fer-ho, però alhora, hem de treballar els elements comuns que tenim car quants més serem i més units treballem, millor ens anirà a tots i totes, és el que modestament pensem.

Nosaltres, sense tenir cap relació directe (ara si, cada cop més d'afecte cultural) amb Roberto Delgado estem dient coses semblants a les que diu ell (o a l'inrevés), i si és així, perquè no podem donar a aquest plantejaments/idees comunes un impuls a des d'òptiques ideològiques suposadament diferents. Estem farts de moltes coses, per nosaltres no hi ha difereència entre un lluitador/a per una societat sense classes, sense explotació dels éssers humans o del medi ambient o d'uns pobles sobre d'altres sigui aquest llibertari, marxista...o el que sigui.

Nosaltres criem que en el nucli dur del pensament de tots nosaltres no hi ha cap diferència, només en les formes i això ho acceptem es més o respectem, és més o desitgem, perquè aquesta diversitat, aquest debat lliure entre iguals és el que ens farà reflexionar sobre coses que per uns i altres semblen molt consistents i pots ser no ho són tan.

Nosaltres diem de donar unitat i cohesió en el sentit ideològic profund, en el sentit de reforçar aquests plantejaments comuns que ens uneixen, creant una nova forma de lluita que sigui capac d'integrar als diferents en objectius comuns clars per tots i totes, sense forçar a cap grup o persona a sumar-se als plantejaments en els que no creu, però si en els que tots tenim en comú.

Si la majoria de companys i companyes, amics o amigues de la contrainfromació creiem que no tenim cap punt en comú, no passa res cadascun amb a la seva capelleta i dintre de uns anys tots sants!!!

Ara si poden donar veu (amb aquestes noves eines tecnològiques) als que no la tenen i participar, com uns altres qualsevol, que és que som la majoria (gent comuna), en la lluita contra aquesta societat d'explotació creiem que hem de fer-ho. I la veritat amb això ja haurem avançat forca.

Davant del poder hi ha dos possibilitats, prendre'l per destruir-lo i crear un nou contraordre que garantitzi la llibertat del éssers humans, lluita imprescindible, però difícil, car no hi ha manera de trobar plantejaments comuns. Almenys fins ara tots els intents han estat fracassats. Però hi ha una solució o pas intermedi, que és evitar que els que manen ho puguin fer amb tranquil.litat (mansuetud diríem) i amb consens. En definitiva una altra forma d'exercir el poder és no deixar que altres l'exerceixin.

És el que històricament han fet sempre les forces petites de resistents, forces guerrilleres, pobles en armes, etc. És clar això no garanteix el canvi social, ara el que si permet és que el sistema d'exploració i de dominació no pugui exercir-se còmodament i en alguns casos paraitzar-lo, i permet alhora l'acumulació de força i l'exploració de les contradiccions d'aquests situacions històriques concretes. El cas paradigmàtic és Iraq, ara per ara si l'objectiu era poder dominar el país establir un govern titella i, robar el petroli, això no està essent possible, la resistència ho impedeix, igual passa per exemple a Colòmbia, el sistema no pot desenvolupar les seves potencialitats en aquests contextos polítics-militars. És clar que no hi ha possibilitat ara per ara de substituir el poder existent per un de veritablement popular, però el que tampoc pot fer l'enemic, el capital en ambdós casos, és exercir-lo amb llibertat i de forma absoluta (i alhora necessària per a poder autoreproduir-se).

Durant l'ocupació del Balcans per les forces alemanyes durant la Segona Guerra Mundial aquestes mai van manar en res que no fossin les ciutats (i limitadament: voladura d'infraestructures, execució dels caps dirigents de les forces d'ocupació), ni les carreteres controlaren, manaven realment l'exercit del tercer Reich en aquesta zona d'Europa?, no car no podia explotar-la, car no podia sotmetre-la, aquesta es una filosofia que en alguns contextos deixà en taules la lluita pel poder. La sortida, sinó hi ha triomf de les forces populars, és a dir en situacions de taules sempre és la mateixa: la negociació i és ven segur que per a les forces populars no és ni molt menys el pitjor escenari o sortida.

Al món occidental els governs, ens agradi o no, tenen un cert consens social al seu voltant i una oposició a les seves polítiques socials, econòmiques o culturals molt reduïda i força integrada. Per la qual cosa el seu domini sobre la població és gairebé, absolut, la contrainformació pot i deu jugar en aquestes societats occidentals el paper similar a la resistència, és a dir hem de dificultat al màxim l'exercici del poder en el terreny ideològic, no negaré que també en el material, però en les nostres societats la dominació, l'exploració (evident per a molts) es recolza en l'acceptació ideològica d'aquesta (aquest és el millor sistema de vida, sinó ja s'encarreguen els grans mitjans de deformació de presentar-nos com estant de malament a d'altres llocs del món abans d'anar a sopar) i fins no trencar aquesta acceptació altres vies són activitats ara per ara inabastables.

Unitat i cohesió en la diferència esdevenen en aquest context una forma imprescindible de la resistència ideològica a l'exploració i la misèria material i cultural, altres plantejament pensem amb tota humilitat ens porten a les catacumbes i d'aquí al cel!!!

Explicar les nostres lluites a d'altres persones, desemmarcarà als poders fàctics i resistir el que ens vingui a sobre no serà poca cosa i companys sense unitat és molt més difícil batre o limitar el poder d'aquest enemic que tenim davant, que és una mica més que un tigre de paper, no perquè no ho sigui (militarment es fràgil), sinó perquè ideològicament és fort. Hi ha un nombre molt elevat de ciutadans/es que per acció u omissió l'accepten i el defensen de forma aferrissada molt més que els mateixos poderosos.

En definitiva, ens cal ajustar al màxim les nostres sintonies, si el que volem és alguna cosa més que crear un nou mitjà d'esbarjo cultural integrat i acceptat pel sistema, l'altre camí el de la confrontació ideològica profunda, alguns ja el coneixem, és dur però és el que hem triat aquesta serà la nostra trinxera!!! Cadascú que trií la seva!!

[castellano]

Sobre unidad y cohesión en el sí de la contrainformación

La propuesta de la contrainformación avanza en todas partes de forma descentralizada, y creemos que es así como tiene que hacerlo, pero a la vez, tenemos que trabajar los elementos comunes que tenemos ya que cuantos más seamos y más unidos trabajamos, mejor nos irá a todos y todas, es lo que modestamente pensamos.

Nosotros, sin tener ninguna relación directa (ahora si, cada vez más de afecto cultural) con Roberto Delgado estamos diciendo cosas parecidas a las que dice él (o al revés), y si es así, porque no podemos dar a estos planteamientos/ideas comunes un impulso desde ópticas ideológicas supuestamente diferentes. Estamos hartos de muchas cosas, para nosotros no hay diferencia entre un luchador/a por una sociedad sin clases, sin explotación de los seres humanos o del medio ambiente o de unos pueblos sobre otros sea este libertario, marxista...o lo que sea.

Nosotros creemos que en el núcleo duro del pensamiento de todos nosotros no hay ninguna diferencia, sólo en las formas y esto lo aceptamos, es más lo respetamos, es más lo deseamos, porque esta diversidad, este debate libre entre iguales es el que nos hará reflexionar sobre cosas que para unos y otros parecen muy consistentes y puede ser no que no lo sean tanto.

Nosotros decimos que hay que dar unidad y cohesión en el sentido ideológico profundo, en el sentido de reforzar estos planteamientos comunes que nos unen, creando una nueva forma de lucha que sea capaz de integrar a los diferentes en objetivos comunes claros para todos y todas, sin forzar a ningún grupo o persona a sumarse a los planteamientos en los que no cree, pero si en los que todos tenemos en común.

Si la mayoría de compañeros y compañeras, amigos o amigas de la contrainformación creemos que no tenemos ningún punto en común, no pasa nada cada uno a su capillita y dentro de unos años todos santos!!!

Ahora si podemos dar voz (con estas nuevas herramientas tecnológicas) a los que no la tienen y participar, como otro cualquiera, que es lo que somos la mayoría (gente común), en la lucha contra esta sociedad de explotación y miseria, creemos que tenemos que hacerlo. Y la verdad con esto ya habremos adelantado mucho.

Delante del poder hay dos posibilidades, tomarlo para destruirlo y crear un nuevo contraorden que garantice la libertad de los seres humanos, lucha imprescindible, pero difícil, ya que no hay manera de encontrar planteamientos comunes. Al menos hasta ahora todos los intentos han fracasado. Pero hay una solución o paso intermedio, que es evitar que los que mandan lo puedan hacer con tranquilidad (*marsedumbre, diríamos) y con consenso. En definitiva otra forma de ejercer el poder es no dejar que otros lo ejerzan.

Es lo que históricamente han hecho siempre las fuerzas pequeñas de resistentes, fuerzas guerrilleras, pueblos en armas, etc. Claro está esto no garantiza el cambio social, ahora lo

que si permite es que el sistema de explotación y de dominación no pueda ejercerse cómodamente y en algunos casos, como mínimo, paralizarlo, permitiendo a la vez la acumulación de fuerza y la explotación de las contradicciones de estas situaciones históricas concretas. El caso paradigmático es Irak, hoy por hoy si el objetivo era poder dominar el país, establecer un gobierno títere y, robar el petróleo, esto no está siendo posible, la resistencia lo impide, igual pasa por ejemplo en Colombia, el sistema no puede desarrollar sus potencialidades en estos contextos políticos-militares. Claro está que no hay posibilidad hoy por hoy de sustituir el poder existente por un de verdaderamente popular, pero lo que tampoco puede hacer el enemigo, el capital en ambos casos, es ejercerlo con libertad y de forma absoluta (y a la vez necesaria para poder autoreproducirse).

Durante la ocupación de los Balcanes por las fuerzas alemanas durante la Segunda Guerra Mundial estas nunca mandaron en nada que no fueran las ciudades (y limitadamente: voladura de infraestructuras, ejecución de los jefes de las fuerzas de ocupación), ni las carreteras controlaron, mandaba realmente el ejército del Tercer Reich en esta zona de Europa?, No pues no podía explotarla, pues no podía someterla, esta es una filosofía que en algunos contextos dejó en tablas la lucha por el poder. La salida, sino hay triunfo de las fuerzas populares, es decir en situaciones de tablas siempre es la misma: la negociación y es seguro que para las fuerzas populares no es ni mucho menos el peor escenario o salida.

En el mundo occidental los gobiernos, nos guste o no, gozan de un cierto consenso social y la oposición a sus políticas sociales, económicas o culturales es muy reducida e integrada. Por lo cual su dominio sobre la población es casi, absoluto, la contrainformación puede y debe jugar en estas sociedades occidentales el papel similar a la resistencia, es decir, tenemos que dificultar al máximo el ejercicio del poder en el terreno ideológico, no negaré que también en el material, pero en nuestras sociedades la dominación, la explotación (evidente para muchos) se apoya en la aceptación ideológica de esta (este es el mejor sistema de vida, sino ya se encargan los grandes medianos de deformación de presentarnos cómo están de mal el mundo antes de ir a cenar) y hasta no romper esta aceptación las demás vías son actividades hoy por hoy inalcanzables.

Unidad y cohesión en la diferencia se convierten en este contexto en una forma imprescindible de la resistencia ideológica a la explotación y la miseria material y cultural, otros planteamiento pensamos con toda humildad nos llevará a las catacumbas y de aquí al cielo!!!

Explicar nuestras luchas a otras personas, desenmascarar a los poderes fácticos y resistir lo que nos venga encima no será poca cosa, y compañeros sin unidad es mucho más difícil golpear o limitar el poder de este enemigo que tenemos delante, que es un poco más peligroso que un tigre de papel, no porque no lo sea (militarmente es frágil), sino porque ideológicamente es fuerte. Hay un número muy elevado de ciudadanos/as que por acción u omisión lo aceptan y lo defienden de forma encarnizada, mucho más que los mismos poderosos.

En definitiva, nos hace falta ajustar al máximo nuestras sintonías, si lo que queremos es algo más que crear un nuevo medio de recreo cultural integrado y aceptado por el sistema, el otro camino, el de la confrontación ideológica profunda, algunos ya lo conocemos, es duro

pero es el que hemos escogido, esta será nuestra trinchera!!! Cada cual que escoja la suya!!

https://www.lahaine.org/est_espanol.php/sobre-unitat-i-cohesio-en